

задоволення особи. В другому випадку повноцінне функціонування інституту інтелектуальної власності в перспективі забезпечує повноцінний розвиток та задоволення благ суспільства, це власне в деякій мірі пов'язує цивільне право з публічним правом.

Бібліографічні посилання:

1. В.Ф. Москаленко. Патентознавство: навч. посіб. В.: НМУ ім. О.О. Богомольця, 2012. 15с.
2. Проблема з піратством в Україні стала критичною, наслідки будуть жахливими. URL: <https://znaj.ua/society/174621-problema-z-piratstvom-v-ukrajini-stala-kritichnoyu-naslidki-budut-zhahlivimi> (дата звернення 14.11.19)
3. Як захистити заплагіачену дисертацію і залишитися непоміченим: Досвід української науки. URL: <https://ua.112.ua/statji/yak-zakhystyty-zplahiachenu-dysertasiuu-i-zalyshytysia-nepomichenym-dosvid-ukrainskoi-nauki-472659.html> (дата звернення 14.11.19)
4. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення правової охорони географічних значень № 1065. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66294 (дата звернення 14.11.19)
5. Правове регулювання інтелектуальної власності в Україні. URL: https://minjus.gov.ua./m/str_4487 (дата звернення 15.11.19)

Іваниця Артем Володимирович,

курсант четвертого курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Нагорна Олена Олександрівна,

викладач кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ЗАКОНОДАВЧЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЕЛЬНУ ДІЛЯНКУ

У сучасному праві земля виступає як об'єкт різних за своїм змістом і характером правовідносин. Так, земля як територія держави є об'єктом конституційного [1, с. 551] та міжнародного права.

Вона має економічну цінність і розглядається як самостійний об'єкт навколишнього природного середовища, індивідуалізується у вигляді земельної ділянки для присвоєння фізичними або юридичними особами, і тому виступає специфічним об'єктом земельного, цивільного, податкового, господарського, аграрного та інших галузей права. Законодавче визначення земельної ділянки вперше було зроблено у ЗК України [2] та продубльовано у Законі України «Про оцінку земель» [3], як частини земної поверхні з установленними межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами. Наступним законодавчим актом, що запропонував дещо розширену дефініцію земельної ділянки, став ПК України [4], який визначив її у ст. 14 як частину земної поверхні з установленними межами, певним місцем розташування, цільовим (господарським) призначенням та з визначеними щодо неї правами. Таким чином було розширено її поняття із урахуванням цільового (господарського) призначення. Урядом України у Національному стандарті № 2 «Оцінка нерухомого майна» [5] дано найбільш повну дефініцію земельної ділянки – частина земної поверхні з установленними межами, певним місцем розташування, визначеними щодо неї правами.

Під час оцінки земельна ділянка розглядається як частина земної поверхні і простір над висотою та під глибиною, як необхідність здійснення земельних поліпшень. Відомчим нормативним актом Держкомзему України у методичних вказівках щодо присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам для ведення державного земельного кадастру [6] визначено земельну

ділянку як частину земної поверхні, яка має фіксовані геометричні та юридичні межі і є базовою одиницею кадастрового реєстру земель. Але зазначений орган державної влади не дотримується єдиного підходу до визначення земельної ділянки і через декілька місяців запроваджує визначення, яке відрізняється від попереднього, а саме: ділянка землі, на яку розповсюджуються гомогенні права власності (від грец. Ὀμός – рівний, однаковий) і яка являє собою єдину власність, має фіксовані межі та характеризується певним місцем розташування, природними властивостями, фізичними параметрами, правовим і господарським статусом та іншими характеристиками, які є її суттєвими складовими [7].

В останньому визначенні застосовуються гомогенні права власності – мається на увазі, що на таку ділянку у повному обсязі може поширюватися право володіння, оренди та застави. [8]. Цивілістична наука та практика базуються на визначенні, що надано у ст. 373 ЦК України, яка розглядає землю (земельну ділянку) як об'єкт права власності.

Іноземні вчені використовують схоже визначення, а саме – земельною ділянкою є будь-яка ділянка землі, включно із тією поверхнею, на якій розташовані будівлі або інші споруди, або під водою, що становить об'єкт будь-якої правомочності, володіння або сервітуту [9, с. 588].

Таким чином можна констатувати, що єдине легальне цивільно-правове визначення земельної ділянки відсутнє, оскільки поняття земельної ділянки як об'єкта – цивільного права; земельних правовідносин; землеустрою; державного кадастрового обліку – суттєво відрізняються між собою, є неідентичними.

Бібліографічні посилання:

1. Шуміло О. М. Конституційне право громадян на земельну ділянку у новітньому періоді історії. Форум права. 2008. № 3. С. 551–555. URL: http://irbis-nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2008_3_83.pdf.
2. Земельний кодекс України від 25.10.2001 № 2768-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3–4. Ст. 27. Проблеми цивільного права та процесу. Харків, 2017 © Ясечко С. В., 2017 236
3. Про оцінку земель: закон України від 11.12.2003 № 1378-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 15. Ст. 229.
4. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI. Офіційний вісник України. 2010. № 92. Ст. 3248.
5. Про затвердження Національного стандарту № 2 «Оцінка нерухомого майна»: постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2004 № 1442. Офіційний вісник України. 2004. № 44. Ст. 2885.
6. Тимчасові методичні вказівки щодо присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам для ведення державного земельного кадастру: схвалено Протоколом науково-технічної ради Держкомзему України від 26.01.1998 № 1. Землевпорядний вісник. 1998. № 4.
7. Технічні вказівки щодо визначення меж земельних ділянок спільної та спільної часткової власності фізичних і юридичних осіб на забудованій території у населених пунктах: від 18.05.1998. Землевпорядний вісник. 1998. № 4.
8. Cadastral parcel // European Commission INSPIRE Registry. URL: <http://inspire.ec.europa.eu/theme/cp:2> (accessed: 28.03.2017).
9. McKenzie J.-A., Philips M. Textbook on Land Law. Oxford: Oxford University Press, 2006. 623 p.